

Joaquim Llucià, l'Ombra del Temps

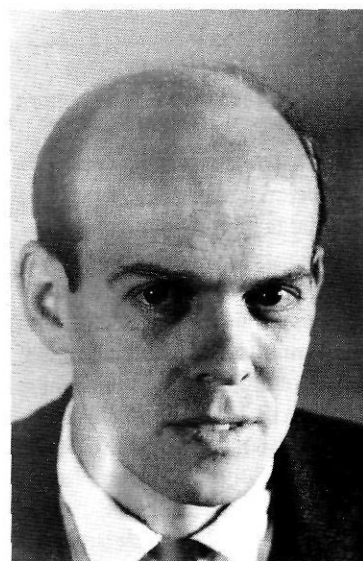
crònica

L'exposició *L'Ombra del Temps*, de Joaquim Llucià (Vidreres 1929 - Barcelona 1973), organitzada pel Museu d'Art de Girona i la Casa de Cultura de Girona, de la qual s'ha publicat un catàleg amb textos de Glòria Bosch, Susanna Portell i jo mateix, s'ideà amb la intenció de, en primer lloc: fixar l'artista, gairebé desconegut a les comarques gironines, i, en segon lloc, situar-lo amb justícia dins el moviment informalista català dels anys 60 i 70.

Joaquim Llucià va néixer a Vidreres (la Selva) el 23 de setembre de 1929, fill d'un reputat metge. En aquesta població es va formar: l'escola, els amics, el paisatge. Formació que es va completar al col·legi de La Salle de Figueres, on la família es traslladà després de la mort del pare. L'any 1947 es traslladen a viure a Barcelona on farà la seva carrera; a partir d'aquest moment la relació amb les comarques gironines es farà més esporàdica i circumstancial; la més destacable, però, fou l'encàrrec de decorar el restaurant de la urbanització Mas Flassià de Vidreres, 1969,

que li fan els promotors, molts d'ells amics de la infància.

En vida exposa dues vegades a les nostres comarques. L'any 1947, a La Salle de Figueres, uns petits formats a l'oli on copiava postals amb una certa

traça i que té un enorme valor anecdòtic per ser la seva primera exposició. I la que va tenir lloc a les Sales Municipals de Girona del 2 al 15 de febrer de 1963 amb els «Ciclos de arte hoy», grup fonamental en la promoció de l'avantguarda a la Barcelona dels seixanta, i que entre els seus components hi van incloure Emília Xargay, presentant peces i manifestos de caire teòric, poètic i filosòfic. Aquest grup tingué un promotor, teòric i artista essencial, Lluís Bosch Cruañes, de Sant Feliu de Guíxols, actualment sotsdirector de la Fundació Miró de Barcelona.

Després de la seva tràgica mort al 1973, els amics reuneixen una acurada selecció de la seva obra que recorre

A la dreta,
Joaquim Llucià.

A sota,
S/T, 1958.
Pintura sobre paper
35 x 80 cm.

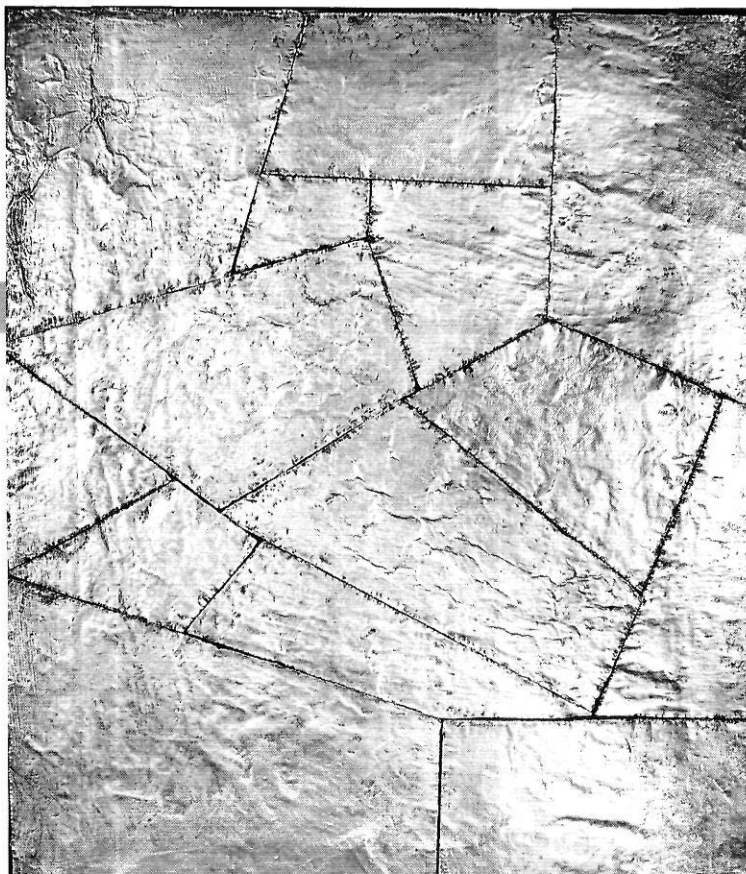

distints indrets de Catalunya però amb parades especials a Figueres, Museu de l'Empordà, febrer del 74; a L'Escala, Galeria Massanet, agost del 74, i a Girona, Sala Fidel Aguilar, desembre del 74, organitzada per l'Ajuntament i el Col·legi d'Aparelladors.

L'any 91, l'exposició *Rastres*, organitzada per «la Caixa» i curada per Glòria Bosch, torna a posar Llucià en el punt de mira per ser estudiat i valorat.

Per què hem cregut que calia fer aquest enorme esforç expositiu per posar a l'abast del públic gironí, i català, gairebé tota la producció artística de Quim Llucià? Perquè Llucià és el creador únic d'una tendència de l'informalisme que els Cirlot han batejat com a espacial i que és diametralment oposada a l'abstracció informal més pictòrica i matèrica, terrenal, de la Catalunya dels seixanta i setanta (Tàpies, Guinovart i Argimon). Llucià pren les làmines de metall, llauna i, sobretot, els papers metal·litzats, sigui en els delicadíssims roses o verds, els ploms, aluminis, plates o daurats, per a depurar una tècnica intransferible. Aquests treballs, ja apuntats el 1958, tenen en comú la superficialitat; són obres molt planes, en estructures de repetició, en els quals la llum exterior provoca efectes i reflexos subtils en les minúscules irregularitats dels papers o en les percussions (martells, punxons...) dels metalls. Per tant, deduïm que la llum i els seus reflexos i tonalitats són els principals protagonistes de la metàfora del

S/T, 1958
27 x 22 cm
Col·lecció particular

Amèlia Riera,
Owe Pellsjö,
Joaquim Llucià,
Carles Mensa,
Lluís Bosch i
Francesc
Valbuena,
components del
grup Cicles
d'Art Avui.
Fotografia de
Xavier
Miserachs,
1964.

pensament i de l'espiritualitat que ens proposa l'obra de Llucià. Cal dir, però, que tots aquests problemes espirituals i aquesta recerca filosòfica de la Veritat també ens els corrobora la seva biblioteca que inclou, a més dels llibres de filosofia de l'art, els

volums i tractats sobre religions allunyades del punt de referència cristià. Els qui el van tractar, artistes amics, companys, afirmen que aquests aspectes foren el seu *leitmotiv* creatiu.

SEBASTIÀ GODAY

